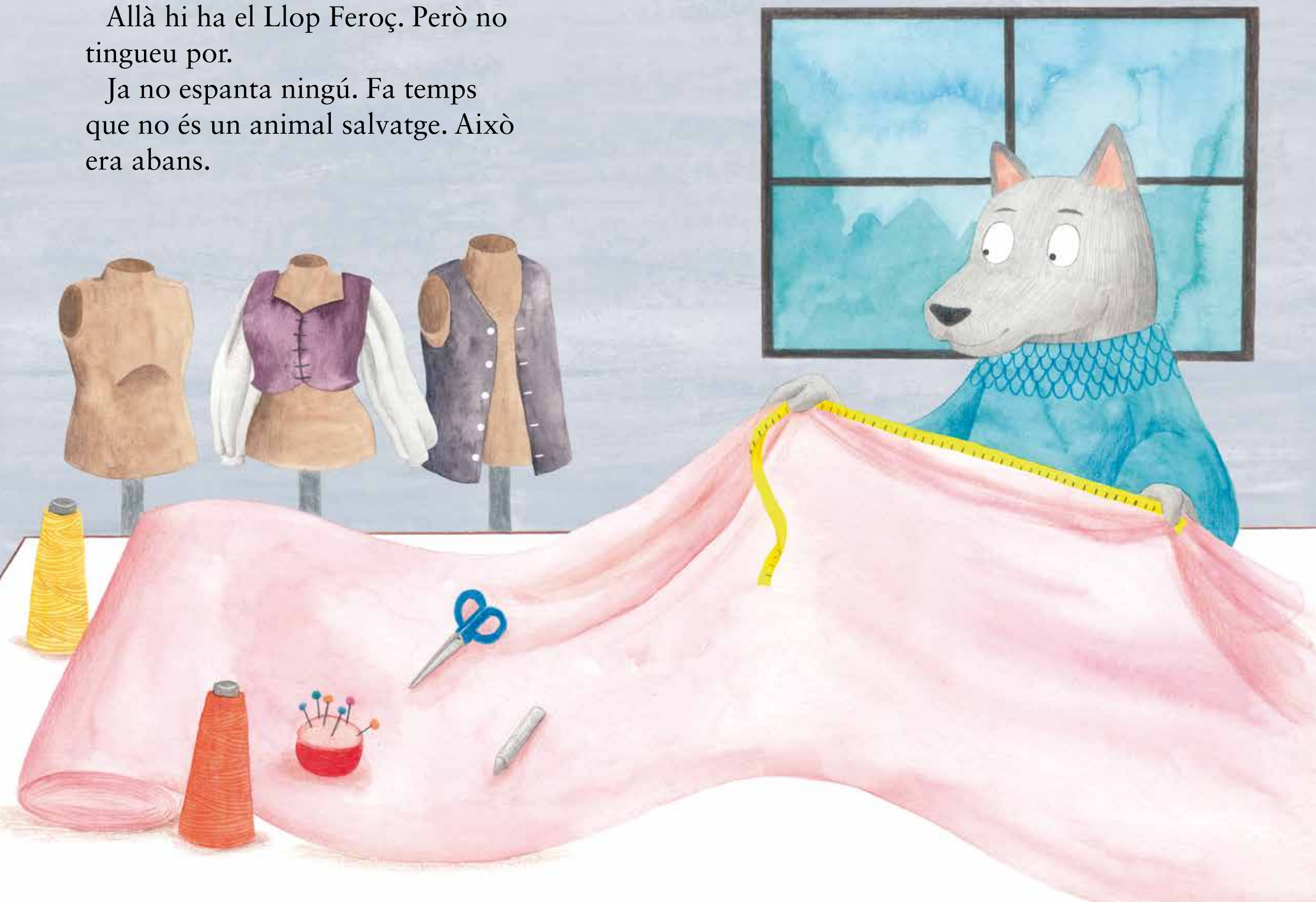

Allà hi ha el Llop Feroç. Però no tingueu por.

Ja no espanta ningú. Fa temps que no és un animal salvatge. Això era abans.

El Llop Feroç té cura del seu nebot pastisser.

És un ciutadà respectable i una bona persona; bé, animal (animal *apersonat*). Fins i tot li ha canviat el caràcter i sovint, quan va cap a la feina, somriu. El Llop és feliç.

12

Això és ara, perquè abans el Llop no era pas així.

No era feliç. Només era feroç.

Era una bèstia que es passejava pels camins fins que trobava alguna cosa per menjar: cérvols, conills, infants, àvies... Tant li feia. Tothom queia a les seves arpes.

13

Tots els animals del bosc sabien que quan el Llop Feroç apareixia havien de córrer a refugiar-se.

I això van fer els germans porquets.

—No m'agafaràs pas, Llop! He entrat a casa!

—D'aquest munt de palla en dius casa?

—És arquitectura ecològica responsable!

Ja sabeu de què va això, oi?

La superbufada del Llop va rebentar la casa de palla i el porquet va córrer a refugiar-se amb el seu germà mitjà.

—Aquesta casa és de fusta! És molt més resistent! —va dir el Porquet Mitjà.

—Dius que això és una casa? A tot estirar, és una cabana! —se'n va mofar el Llop.

—És una construcció reciclable i sostenible!

El Llop va picar un tauló amb els artells.

—Sou uns arquitectes de nyigui-nyogui!

La bufada feroç va convertir la casa de fusta en una pila de pals i estelles voladores.

La casa de pedra del germà gran era una altra cosa. No era ecològica, ni reciclable ni sostenible. Tampoc no era particularment responsable, però era de pedra. Aquella cosa tan dura de què estan fets els castells i les esglésies i tots els edificis antics i que resisteix la pluja, les canonades i també les bufades dels llops feroços.

Dins de casa, els porquets cantaven victòria.

